

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut. Twierdzi ona, że NAMA naruszyło zobowiązania wynikające z umowy nie dokonując zwrotu części zaliczki wypłaconej przez Komisję, podczas gdy rzeczywiste koszty były niższe niż szacunkowy całkowity koszt.

Komisja twierdzi, że NAMA i Anna Hildur Hildibrandsdottir, działająca jako wspólnik i umocowany pełnomocnik NAMA ponoszą solidarną odpowiedzialność za należną kwotę.

(¹) Decyzja nr 508/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 lutego 2000 r. ustanawiająca program Kultura 2000 (Dz.U. 2000 L 63, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2009 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-486/09)

(2010/C 51/66)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. (notyfikowanej jako dokument nr K(2009)7044) wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (¹), w części wyłączającej z finansowania wspólnotowego kwotę 47 152 775 PLN, wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja przewiduje korektę finansową w wysokości 5 % środków wydatkowanych w 2005 r. w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich, przeznaczonych na wspieranie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz wspieranie przedsięwzięć rolnośrodowiskowych. Podstawą zastosowanej korekty były rzekome uchybienia dotyczące kontroli krzyżowych pod kątem przestrzegania

zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, systemu sankcji, sprawozdań z kontroli na miejscu oraz powiązania kontroli wszystkich zobowiązań związanych z działaniami rolnośrodowiskowymi.

Skarżąca kwestionuje istnienie wszystkich zarzucanych uchybień i podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji następujące zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 pierwszy akapit rozporządzenia nr 1258/1999 (²) i art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 1290/2005 (³) oraz naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędny wykładnię prawa. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty finansowej nie miało miejsca, a wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji były dokonane zgodnie z przepisami wspólnotowymi.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że sprawozdania z kontroli na miejscu odzwierciedlały kontrolę wszystkich zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, w tym kontrolę przestrzegania rocznego limitu nawożenia nawozami naturalnymi, zgodnie z art. 28 rozporządzenia nr 796/2004 (⁴). Skarżąca podnosi również, że administracyjne kontrole krzyżowe z systemem identyfikacji i rejestracji zwierząt nie były przeprowadzane tylko z tego względu na to, że system ten był bezużyteczny jako baza odniesienia dla kontroli krzyżowych, a zatem przeprowadzanie kontroli krzyżowych z tym systemem nie było wymagane na podstawie art. 68 rozporządzenia nr 817/2004 (⁵). Ponadto skarżąca utrzymuje, że system sankcji za uchybienia zasadom zwykłej dobrej praktyki rolniczej był w pełni skuteczny, dostosowany do sytuacji pierwszego roku wdrażania Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich i nawet bardziej rygorystyczny od obowiązującego obecnie systemu sankcji wspólnotowych, a zatem całkowicie zgodny z art. 73 rozporządzenia nr 817/2004. Dodatkowo, w ramach pierwszego zarzutu, skarżąca twierdzi, że kompleksowość kontroli na miejscu została zapewniona nawet w szerszym zakresie, niż było to wymagane na podstawie art. 69 trzeci akapit rozporządzenia nr 817/2004.

Po drugie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005, naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 oraz naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Wspólnoty. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty nie mogło spowodować strat finansowych dla Wspólnoty, a w każdym razie ryzyko takich domniemyanych strat finansowych było całkowicie marginalne i wielokrotnie niższe od kwoty wyłączonej z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji.

Po trzecie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 296 drugi akapit TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej Komisja nie wyjaśniła i nie umożliwiła władzom polskim poznania przyczyn istotnej zmiany zakresu zarzucanych uchybień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, s. 28

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, Dz.U. L 160, s. 103

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, Dz.U. L 209, s. 1

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, Dz.U. L 141, s. 18

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Dz.U. L 153, s.30

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawie F-102/07
Kerstens przeciwko Komisji, wniesione przez Petrusa
Kerstensa w dniu 9 grudnia 2009 r.**

(Sprawa T-498/09 P)

(2010/C 51/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: C. Mourato, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszego odwołania wnoszący odwołanie żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 29 września 2009 r., wydanego w sprawie F-102/07 Kerstens przeciwko Komisji, w którym SSP oddalił jako bezza-

sadną skargę o stwierdzenie nieważności rozlicznych decyzji Komisji dotyczących przyznania wnoszącemu odwołanie punktów pierwszeństwa dyirekcji generalnej lub punktów pierwszeństwa uwzględniających dodatkową pracę wykonaną w interesie instytucji w ramach postępowania w sprawie awansu za lata 2004, 2005 i 2006.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej dotyczącego stosowania zasady równości traktowania, art. 45 regulaminu i ustalonych przez dyrekcję urzędu ds. administracji i zaspokajania roszczeń indywidualnych (PMO) kryteriów przyznania skarżącemu punktów pierwszeństwa w ramach oceny za rok 2005 w ramach stosowania ww. przepisu oraz wypaczenie środków dowodowych;
- nieposzanowania prawa do obrony w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej oparł się na rzekomym wyciągu ze sprawozdania z przebiegu kariery za rok 2004, które nie zostało przedstawione i nie mogło być zostać uczynione przedmiotem sporu między stronami.

**Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Inovis
przeciwko OHIM — Sonaecom (INOVIS)**

(Sprawa T-502/09)

(2010/C 51/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inovis, Inc. (Alpharetta, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Black i B. Ladas, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Sonaecom — Serviços de Comunicações, S.A. (Maia, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 września 2009 r. w sprawie R 1691/2008-1;
- nakazanie Izbie Odwoławczej OHIM rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego; oraz